

Džiaugiuosi ir didžiuojuosi tavim, TĖTI! Visada tu man reikalingas! Žinok tai!

Prisiminkim šiandien, kaip į mus žiūrėjo besąlygiškai tave mylintis žmogus. Senelis, močiutė, mama, tėtis, artimas žmogus, koks nors vaikas...

Supraskim – kokie mes būtume laimingi, jei pamatytume save mylinčių žmonių akimis... Kai į tave žiūri su gerumu ir supratimu. Tada matytume save tuo pačiu gerumu, tarsi dieviško žvilgsnio, akimis... Tai panašu į tėčio žvilgsnį...

Tokios akys žiūri savomis akimis, kurios priima, džiaugiasi, supranta, priima, net jei ir esu toli gražu netobulai. Net ir myli, tuo pačiu, tą netobulumą... Todėl išteik ir esu laimingas ar laiminga..., net ir dabar, jau būnant ne vaiku. Ir tas vertinimas, kurio vis ieškom, – jis pakankamas to tėviškomis akimis žiūrinčiam.

Tai nereiškia, kad mylintys žmonės mus idealizuoja ar perdėtai vertina... Ne. Jie tiesiog žiūri kitaip, pirmiaisia – su savumo ir priėmimo žvilgsniu.

Tai tyra, kai kitame matome, kas yra gražiausia ir sava, ir tuo nuoširdžiai džiaugiamasi, ir taip pat su noru padėti pakelti tai, kas kitam yra sunku. Juk yra taip, kad mylintys – įkvepia, padeda augti ir šviesti maksimaliai ryškiai.

Gaila, bet kartais mes neatlaikome ne tik mylinčių žmonių žvilgsnių, bet ir paprasčiausių jų gerų žodžių ar patarimų. Gal tik vėliau, po kažkiek laiko, daugybės metų...

Taip būna dėl to, kad mes žiūrime į kitus su savu, gal nesupratimo ir nepriėmimo žvilgsniu. Bet, kuo daugiau mumyse meilės, tuo daugiau jos ir mūsų žvilgsniuose į kitus. Ir tai labai juntama. Net per atstumą ar iš Amžinybės.

Tad kokiomis akimis mes žiūrime į kitus? Jie juk savi...

Manau, jei dažniau žiūrėtume į mus mylinčių žmonių akis – tuomet ir mūsų akys, žvilgsnis su jų žvilgsniu supanašėtų..., ir pažiūrėję į veidrodį ar į kitą žmogų, matytume savą. Labai panašiai taip, kaip žiūri į mus tėtis...

“Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus, – sako Viešpats. – Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius.” Jn 6, 51

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Išt 8, 2–3. 14b–16a; Ps 147, 12–15. 19–20; 1 Kor 10, 16–17

Psalmės atliepas

Šlovink, Jeruzale, Viešpatj.

Evangelija pagal Joną (6, 51–58)

Anuo metu Jėzus pasakė žydų miniai: „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę“. Tuomet žydai ėmė tarp savęs ginčytis ir klausinėti: „Kaip jis gali mums duoti valgyti savo kūną?!“

O Jėzus jiems kalbėjo: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės! Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskutinįją dieną. Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame. Kaip mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir aš gyvenau per Tėvą, taip ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane. Štai duona, nužengusi iš dangaus! Ji ne tokia, kokią protėviai valgė ir mirė. Kas valgo šią duoną – gyvens per amžius“.

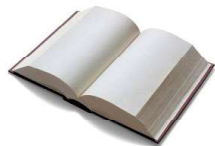
Evangelijos komentaras:

Šiandien girdime kvietimą ar tokį paprastą siūlymą – primti Gyvenimo Duoną, kad gyventume. Tarsi – „valgyk, antraip mirsi...“. Šiandien švęsdami paslaptinę šventę, girdime apie Gyvąją Duoną, apie Jėzaus kūną ir kraują. Apie tai, jog Jį reikia valgyti, juo prisisotinti, jog Juo būdamas sotus, turiu šiuo Sotumu dalintis su kitais. Teisinga. Nesigėdykime šio supratimo ir tokio gyvenimo būdo. Tikėjimas tikru ir pilnu Jėzaus buvimu Eucharistijoje yra mūsų gyvenimo orumas, vertė, pilnumas. Tikėjimas, kad susitinku su pačiu gyvenimo Mokytoju ir Šeimininku Eucharistijoje ir esu pamaitinamas Jo, – neleidžia daugiau būti kažkame alkanu ar net jaustis mirusiu, – čia jaučiuosi tiesiog mylimas, ir tampa Jo Duona kitiems.

Iš tikrųjų krikščionys, kurie gyvena šia Duona, yra gyvenantys ne kaip sočiai pilvus prisikimšę ir sau lašinius auginantys, bet tam, kad visu tuo, ką gaunantys, dalintųsi, tarnautų, būtų maitinantys kitus. Mūsų kelias yra toks pats, kaip ir Dievo kelias. Tiksliau, pats Dievas mus į savo tokią kelionę yra pakvietęs. Jo vežime sėdime, Jo dainą dainuojame. Jis dalinasi, ir mes dalinamės. Ir dalinamės... Tuo, kiek priimame ir turime savyje šios Gyvenimo Duonos. Kaip ir kaskart, kai gaunu davanų, šiandien tinka pasidžiaugti ir dėkoti... Daug dėkoti. Esame šeima prie Jo stalo...

Deja, mes turime augti šioje Jo stalo vienybėje. Kartais būna, kai negalime pasidžiaugti vienybe. Gera, kad pats stalo Šeimininkas nepalauja mus mokęs ir auginęs, paimdamas tą vieną Gyvenimo Duoną, ir Ją laužydamas ir dalindamasis su mumis. Todėl Eucharistija, susirinkimas aplink duonos stalą – altorių, niekada negali virsti kažkokiu sausu ritualu! Neturi juo virsti! Negali tapti tik apeiga! Apeiga yra paniekinama, jei pasilieka tik prie jos, tik prie tradicijos, sausos formulės. O juk tai nėra apeiga ar ritualas, bet savęs dalinimas, ypatingas meilės mums parodymas! Bent trumpam pagalvokim dabar, ką reiškia save padovanoti mylint... Didi vienybė, kurioje yra priimama ir dovanojama! Tai dieviška vienybė, apie kurią turbūt svajojame, ją norime patirti. Eucharistijos šventimas yra būtent tai. Būtent joje Jėzus sako: „Imkite ir valgykite, tai yra mano kūnas; imkite ir gerkite, tai yra mano kraujas; imkite mane visą...“ Keista, bet mes per eilę šimtmečių sugebėjome tai paversti sausa apeiga, kurioje kažin ar atpažįstame dar stalo Šeimininką, prisotinantį ir saviimi besidalinantį; kažin ar pasisotiname ir grįžtame gyvenimu pilni; kažin ar gavę užduotį – atlikti dalinimosi misiją su žodžiais „Eikite, misiją gavote“, kažin ar einame...

Tikiu, taip, einame. Tikiu, kad esame vienumė, lygiai taip, kaip kad ir esame gyvi ir sotūs. Nors ir netobulai... Duona, nužengusi iš Dangaus, vis sukviesk mus visus ir sotink!

Labas, Tėti!

Aš noriu tau padėkoti... Dėkoju tau, nes tu esi toks mano tėtis...:

Už tai, kad kai atvežėte mane ką tik gimusį iš ligoninės ir nusprendėte išmaudyti, mama pasakė: "jis toks mažiukas..., aš bijau prie jo prisiliesti...", o močiutė su seneliu nusprendė, kad man reikėtų paūgėti, kad jie galėtų mane paimti ant rankų..., ir tik tu pasakei: "aš pats išmaudysiu savo vaiką!"

Už tai, kad po ilgos ir sunkios darbo dienos, nežiūrint į nuovargį, tu rasdavai laiko prieš miegą paskaityti man pasaką.

Už tai, kad mokei mane nebijoti tamsos ir pabaisų: netingėjai kas vakarą išjungti kambaryje šviesą, o paskui kartu su manimi lįsti į spintą, po stalų, po lova, už spintelės – kad įtikintum mane, jog ten nieko nėra.

Už tai, kad nežiūrint visų mano "noriu pagerti", "noriu valgyti", "aš noriu sysių...", o, taip pat – ne vieną meškerę sugadintau – vis vien imdavai mane kartu į žvejybą.

Už tai, kad kasdien vežiojai mane "kamščiuose" į darželį, paskui į mokyklą, į visokius būrelius, visada paimdavai mane iš ten.

Už tai, kad šeštadienį ėjome į parduotuvę, kur buvo prekiaujama skaniausiais saldumynais, kurių man nupirkdavai, bet..., tik kad "mama nesužinoję".

Už tai, kad Tavo ir mamos dovanotą žaislą kartais po mėnesio išnarpliodavau iki detalių (juk smalsu pažiūrėti, kaip jis padarytas!), ir jei mama ir pykteldavo dėl to, Tu nuramindavai: "tai tik daiktas, o mūsų vaikas smalsus ir domisi, jis kūrybingas kaip aš!"

Už tai, kad be žodelio priekaištų pataisei kaimyno tvorą, į kurią įvažiavau, besimokydamas važiuoti dviračiu.

Už tai, kad kantriai ir metodiškai, valandų valandas aiškinai man sunkiai suprantamus matematinius algoritmus ir kosinusus.

Už tai, kad gimtadienio proga padovanojai man gitarą, nes aš labai jos norėjau..., nors, po mėnesio grojimo, ją jau nesidomėjau.

Už tai, kad laukei manęs, paauglio, vakare sugrįžtant namo, ir jei grįždavau vėliau sutarto laiko, nekeldavai balso, nors perspėdavai, kad tai paskutinis kartas.

Už tai, kad nepirkai man daiktų už kažkokius nuopelnus, o todėl, kad tiksliai žinojai, kad man jų reikia.

Už tai, kad visada gerbei mane ir kalbėjai su manim kaip su lygiaverčiu.

Už tai, kad visada laikeisi duoto žodžio, ir aš žinojau: kas beatsitiktų, tai, ką pažadėjai – ištesėsi.

Už tai, kad prieš išvažiuojant mokintis į miestą, tu man pasakei: "atmink, kad turi namus, kuriuose visada esi laukiamas ir čia visada būsi suprastas".

Už tai, kad nežiūrint mano gyvenimo būdo, turimos patirties ar savarankiškumo, visada jaučiu tavo tėvišką rūpestį ir dėmesį. Tau rūpi mano sėkmė, mano sveikata, tu visada šalia, kai man sunku, tu visada paskambini ir pasveikini mane per mano gimtadienį, tu pergyveni, kai man nepasiseka, kai kas nors man būna ne pagal tave...

Už visa tai – dėkoju tau! Dažnai, per kasdienes rūpesčius, pamirštu tau pasakyti, koks esi brangus ir kaip man yra reikalingas tavo rūpestis ir tavo tėviškas buvimas!

Pirmiausia, ką padarysiu dabar – paskambinsiu tau (gal mintimis su tavim kalbėsiuosi...) ir visa tai pasakysiu... Ir dar noriu, kad žinotum, kad esi man geriausias, puikiausias, nuostabiausias tėtis! Tėti, aš myliu tave!

Švč. M. Marijos apsilankymo pas Elzbietą šventė, Tėčio diena Šlienavoje

Šiandien Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo bažnyčioje švenčiame parapijos dvasinę, bažnyčios vardo, šventę – Švč. M. Marijos apsilankymą pas Elzbietą.

Šią dvasinę šventę švenčiame kartu su savo tėčiais, kuriuos sveikiname ir jais džiaugiamės, kad juos turime.

“Ačiū, tau tėti, kad tave turiu! Kad ir kur tu bebūtum, – man gera, kad tu esi kartu!”

Kadangi vyksta bažnyčios perstatymo darbai, – eucharistinės procesijos neturėsime... Po Eucharistijos šventimo kartu pasibūkime agapėje!

Birželio mėnesio pamaldos, skirtos Švč. Jėzaus Širdies garbei

Birželio mėnuo yra skiriamas Švč. Jėzaus Širdies garbei, džiaugiantis ir dėkojant Jėzui, už dievišką, mylinčią Jo širdį mums, žmonėms.

Birželinės pamaldos su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavos bažnyčioje, vyks darbo dienomis – 18 val., po Eucharistijos šventimo; o sekmadieniais – po 9 ir 13 val. Eucharistiją.

Pirmos Komunijos šventimas ateinantį sekmadienį Šlienavoje

Po savaitės, sekmadienį, Šlienavos bažnyčioje, 13 val. švęsdami Eucharistiją, visi kartu ją švęsime su šeimomis, kurių vaikai pirmą kartą dalyvaus **pilnai** Eucharistijoje, priims Komuniją!

Tad visi susirinkime bendruomeniškai šventimui ir kartu pasidžiaukime, kuomet mūsų mažesnieji bendruomenės nariai yra pakviečiami prie bendro stalo (altoriaus) ir – pačio Dievo pamaitinami tuo pačiu Gyvenimo maistu, kuriuo mes visuomet susirenkame maitintis – Kristaus Kūnu ir Krauju!

Jaukaus, bendruomeniško, šventinio mums visiems šventimo kartu!

TĖČIO PALAIMINIMAS

Dieve, sukurdamas visa, kas yra, savo kūrybos grožyje Tu sukūrei žmogų pagal savo panašumą; kaip vyrą ir moterį sukūrei juos. Dėkojame Tau ir grožimės Tavo kūrybos grožiu!

Dieve, norėdamas auginti visa, kas sukurta ir yra gera, Tu pakvietei ir žmogų būti bendradarbiu – kurti, gimdyti, mylėti ir rūpintis. Tavąją kūrybą nuostabiai ir paslaptinai išreiškia žmonės – tėtis ir mama. Dėkojame Tau už juos tokius!

Dieve, Tu esi matomas, pajuntamas, išgirstamas, paliečiamas. Visa tai mes patiriame pirmiausia per mamą ir tėtį, kuriuos Tu mums dovanoji, ir kuriems mes esame dovana. Tėvai mums yra Tavo paveikslas, Tavo rankos ir širdis. Atsiprašome, kad tai pamištame!

Dieve, šiandien džiaugdamiesi savo tėveliais, ypatingai savo tėčiu, turime prašymą: palaimink mano tėtį! Palaimink kiekvieną tėtį, senelį, kiekvieną vyrą! Tikiu, Tu visada juos laimini, Tu visada esi palaiminime jų ir kiekvieno kito. Šiandien, prašau, leisk ir man būti juos laiminančiu, kartu su Tavimi, kuris gyveni ir viešpatauji per amžius. Amen.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.